

— Сто вагона!

— Не сж малко. Пъкъ ако вие, ученицитѣ, си дадете повече трудъ, ще занесете въ училище и по два и по три килограма желѣзо. Тогава българскитѣ ученици ще събератъ двесте, триста вагона старо желѣзо. Можешъ ли да си представишъ, следъ като това желѣзо се преработи, какво може да се получи? Ако то бжде употребено за нуждитѣ на българската войска, колко танкове, картечници и пушки може да се приготвятъ отъ него! Виждашъ ли, какъ вие, малкитѣ българчета, можете да бждете полезни на своето отечество! Ето ти тебе отъ нищо нѣщо.

Освенъ желѣзото, ние по единъ неусѣтенъ начинъ разпиляваме съвсемъ лекомислено и други ценни метали. Напр. ние често изхвърляме стропени, смачкани алуминиеви сждове, калаени и оловни туби отъ лепило, отъ вазелинъ, отъ пасти за зжби. Наистина, една праздна, смачкана туба не струва нищо. Но отъ 100 отъ 1000 туби, следъ като се претопятъ, може да се получи значително количество металъ, отъ който отново може да се направятъ нови туби.

И смачканиитѣ калаени туби ставатъ за работа.

Да спомена още едно нищо, за което ти не можешъ да се сѣтишъ, но отъ което може да се получи много нѣщо. Това сж старитѣ кости, които се изхвърлятъ отъ скотобойнитѣ, отъ месарницитѣ, отъ трапезата на всѣко семейство. Тия кости, копита, рога, които